

De circulaire

aan leden en contribuanten

De aan alle leden en contribuanten gezonden circulaire, waarin mededelingen werden gedaan omtrent de uitbreiding met een Medische faculteit en waarin werd gevraagd om zo mogelijk de bijdrage te verhogen, heeft velen er toe gebracht hun contributie op een hoger plan te brengen. Een aantal nieuwe leden mocht worden geboekt, anderen vroegen naast de contributie een spaarbusje, en ook gaven velen door een gift te zenden of op andere wijze blijk van hun blijdschap en van hun hartelijk meeleven met de Vrije Universiteit.

Er kwamen ook enkele — gelukkig heel weinig — reacties van pas ingeschreven leden en contribuanten. Hoe kunt U — zo ongeveer was hun opmerking — ons vragen nu al weer te verhogen, terwijl we pas onze contributie bepaalden?

Doen we het op een verkeerde manier?

Wat had ik Zondag lichtvaardig gezegd: 'Donderdagmiddag kom ik bij U!' Want nu was 't Donderdag en natuurlijk regen, zwiepende regen tegen de ruiten. Heerlijk om bij de kachel te zitten. Een wandeling van 3 K.M. kan bij mooi weer een genot zijn, maar nu?

De bustijden waren voor mijn doel ongeschikt, dus lopen? Hield 't al niet op met hard regenen? Zie je wel, nog maar een beetje motregen! Zou 'k er heen lopen met de wind in de rug en terug met de bus? Wat m'n huisgenoten er van vonden? 'Een mens van tegen de 60 gaat met zo'n weer voor de V. U. op stap', enz.

Ik ging. 't Was werkelijk droog geworden en met 'n flinke bries schuin achter zou 't best lukken. M'n eigen stad lag vlug achter me, 't binnenpad bleek één modderpoel, dus ik moest de grote weg houden, die met een gezellig modderpapje was bedekt. Nergens een stoep of 'n rijwielpad, zò maar lopen op de verkeersweg of in 't gras er langs.

Maar de vriendelijke toren van de flinke R.K. kerk werd ál groter, kwam steeds nader, al heel gauw had ik de eerste huizen van 't dorp te pakken en daar was m'n bezoekadres al.

Wat heerlijk als dan de deur vlug opengaat en je merkt, dat je welkom en verwacht bent. Een jong vrouwtje, een schat van een jongen, een lekker kopje thee, een koekje, een algemeen praatje en dan: 'U weet natuurlijk waarvoor ik kom, enz. enz., mag ik bij U ook zo'n V.U. busje plaatsen?'

Ook voor hen die deze vraag voelden opkomen zonder ze te stellen, wordt dit punt even aangesneden. Aanvankelijk was het voornemen, selectie toe te passen. En dan in dezen zin, aan hen, die in het laatste jaar ingeschreven werden, de circulaire niet te zenden. In de practijk bleek dit echter onuitvoerbaar. Er zou zo veel tijd en bijgevolg een dergelijk bedrag aan kosten in gaan zitten, dat het onverantwoord moest worden geacht. Bij de opstelling van de circulaire kon met deze gang van zaken niet worden gerekend. Echter werd verwacht dat de algemeenheid van het aan circa 75.000 adressen te zenden stuk voor vrijwel ieder duidelijk zou zijn. Dat dit in het algemeen genomen juist bleek, verheugt ons. Aan de enkelen, die van een zeker misnoegen blijk gaven, zij hier nogmaals verzekerd, dat hun bijdrage, ook als die niet voor verhoging in aanmerking komt, op hogen prijs wordt gesteld.

Intussen worden nog dagelijks antwoordkaarten gezonden, en wij hopen dat velen, die nog niet antwoordden, dat alsnog zullen doen.

En dan dat pertinente: 'Nee'.

En dan komen de verhalen die ik nu al van verschillende dames gehoord heb. 'Nee, ik wil geen busje want bij ons thuis, 't werd altijd vergeten en als er dan iemand kwam om 't leeg te maken, moest er nog eerst iets in gedaan worden, dan schaamde je je zò, dat er niets in zat, enz.' of;

'Nee, ik wil geen busje, want bij m'n man z'n thuis, er kon geen visite of verjaardag of feestje zijn, of iedereen kreeg dat busje onder de neus. Bah, nee hoor, ik geen busje!'

We keren naar onze visite terug. 'k Heb gepraat wat ik kon, maar niets bereikt. Ik kon 't idee niet van m'e afzetten, dat hier vooraf een afspraak was gemaakt tussen man en vrouw: 'Niet doen'.

Heel vaak verschuilt men zich achter 't slechte voorbeeld van thuis om de hand op de zak te kunnen houden.

Maar evengoed: Doen we het op een verkeerde manier?

Gelukkig haalde ik de bus en kwam makkelijk thuis, maar de volgende dag hebben we met vereende krachten mijn mantel moeten ontmodderen.

V. U. ik had m'n best gedaan, een volgende keer beter!

Naschrift van de redactie: Graag plaatsen we dit artikelje van een der Hoofden Vrouwen V. U. Hulp. Het al zo vaak gegeven advies: 'sparen!' wordt hier weer eens op een andere wijze en met nieuwe argumenten onderstreept. Zelf sparen en de kinderen daarbij inschakelen is om meer dan één reden aan te bevelen.